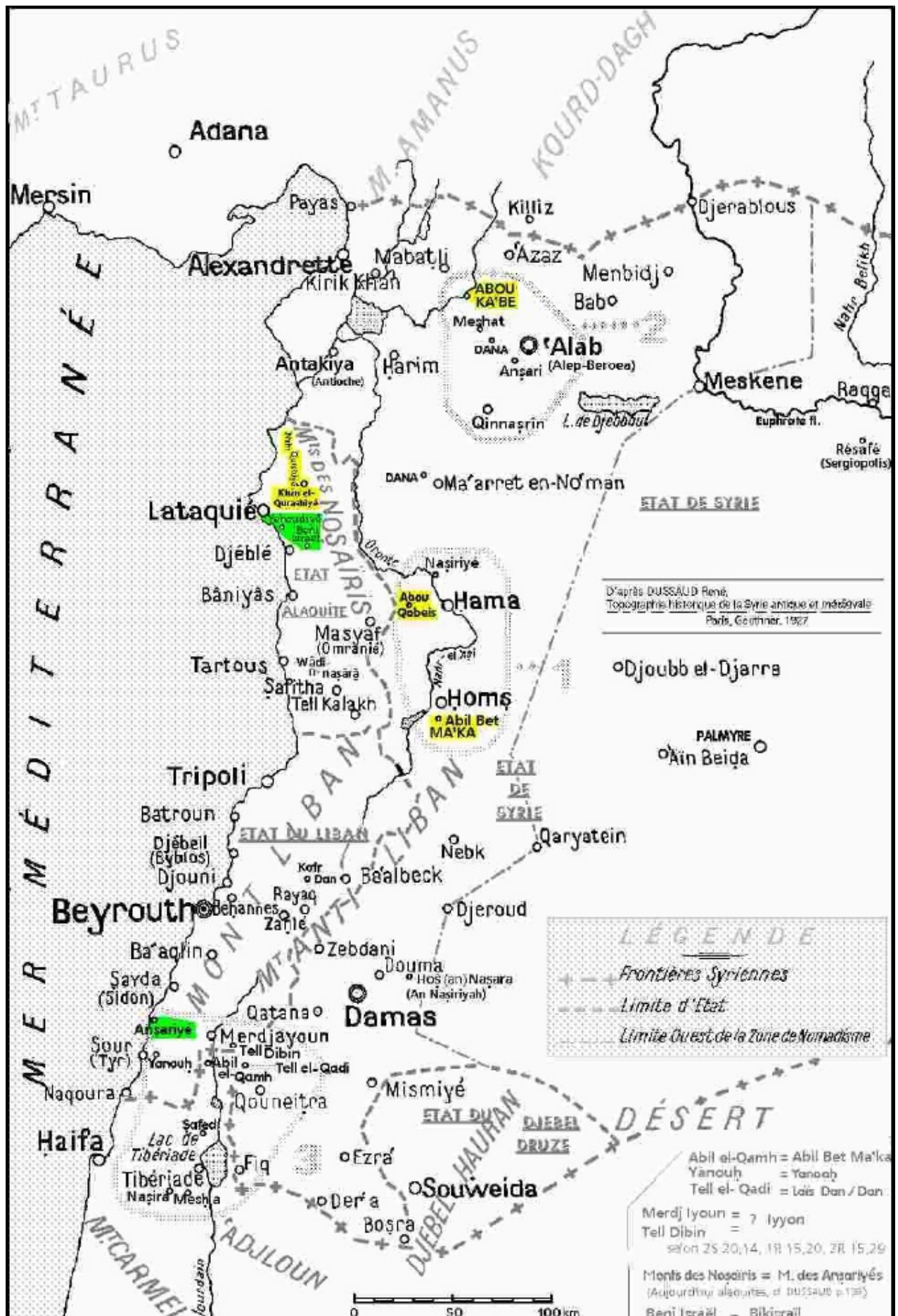

Odon Lafontaine

Het Grote Geheim van de Islam

Samenvatting van

[Het Groot Geheim van Islam](#)

Meer: thegreatsecretofislam.com of jesusoumohamed.com of lemessieetsonprophete.com of legrandsecretdelislam.com .

In tegenstelling tot wat de moslim redevoering en zijn omzetting in de media bevestigen, laten de (opzienbarende!) ontdekkingen, die sinds het jaar 2000 uit het historisch onderzoek zijn voortgekomen, duidelijk zien dat de islam niets te maken heeft met een nieuwe goddelijke openbaring of de geestelijke ervaring van de eerste moslimgemeenschap - en dat de predikerrol van Mohammed er slechts van zeer ondergeschikt belang was.

Voor een historisch verantwoord inzicht in de Islam, moet men ver teruggaan in de tijd, tot bij de joodse verwachtingen van een politieke Messias. Deze zijn aan Arabieren, waaronder Mohammed, doorgegeven door een groep ex-judeochristenen (dus heterodox) die Jezus niet meer erkende als Messias. Dit is wat de kaliefen later probeerden te verhullen, om hun absolute gezag te rechtvaardigen over hun veroveringen. Zij hebben de leiders van die groep, die bekend staat als “judeo-nazareners” zelfs aan de kant gezet en tenslotte een ogenschijnlijk nieuwe godsdienst gesticht op het fundament van het oorspronkelijke messianisme dat door die groep gedragen werd. De ontstaansgeschiedenis van de Islam is, met andere woorden, opnieuw vorm gegeven door de schrijvers en commentatoren in dienst van het hof van de Kaliefen, in Damascus en daarna in Bagdad.

Zo zijn in het bijzonder de teksten die door de «judeo-nazareners» waren achtergelaten, opnieuw geïnterpreteerd en gebruikt in een nieuw perspectief, dat van een nieuw heilig boek dat geacht werd een nieuwe openbaring te leveren. Hiervoor werd geleidelijk het profetisme van Mohammed uitgevonden (dictee van de engel Gabriël, reis naar Jeruzalem op het gevleugeld paard Boerak, enz.)

1. HET TIJDPERK VAN DE JUDEO-NAZARENERS (VAN DE 1^e TOT DE 6^e EEUW)

De prediking van Jezus , waarin Hij zichzelf openbaart als de door het Hebreeuwse volk verwachte Messias, en de verwoesting van de Tempel van Jeruzalem in 70 veranderen de samenstelling van een Hebreeuws volk bestaande uit reeds diverse oude tradities: farizeeën (latere rabbijnse Joden), nationalisten, zeloten, aanhangers van de Tempel verwant met de Hasmoneeën, en nog andere zoals die van de verafgelegen joodse gemeenschappen. De prediking van de apostelen gaat Hebreeën uit alle stromingen (ook al onder de Twaalf zelf!) samenbrengen Maar de scheefgroei en de vervalsingen van dit nieuwe onderricht, dat de Openbaring in vervulling brengt, zullen leiden tot radicalisering die ook die joden zullen raken die weigeren om Jezus als hun Messias te erkennen. Met name de judeo-nazarenen, die de enige echte Joden en enige echte erfgenamen van Jezus beweren te zijn, zullen een politieke toepassing uitdragen van het

door Jezus aangekondigde Verlossingswerk, en dit in een wereldwijd perspectief van verlossing van het kwaad. Dergelijke ideeën verhitten toen al de gemoederen en hebben bijgedragen tot de zinloze opstand van 66. Zij zullen zich na het jaar 70 afscheiden van de echte judeo-christenen en hun andere joodse landgenoten, en hun messiaans en oorlogszuchtig project voor de herovering van Jeruzalem en de wederopbouw van de Tempel op touw zetten, als opmaat naar een verovering van de wereld.

DE GESCHIEDENIS :

Vanuit het oogpunt van de ideeëngeschiedenis zorgt het vooruitzicht van een verlossing, radicaal nieuwe geestelijke en filosofische werkelijkheid gepredikt door Jezus en zijn apostelen, voor een diepgaande verandering in de perceptie van de collectieve bestemming: het zou mogelijk zijn om zich een maatschappij en een wereld voor te stellen die bevrijd zouden zijn van het kwaad. Gelet op het schandaal van het kwaad dat in de wereld de kop opsteekt, en van de onrechtvaardigen die er goed gedijen, leende dit nieuwe idee zich tot ontsporingen en gaf zelfs een nieuwe dimensie aan de nationalistische opstanden; het lijkt erop dat een dergelijke scheefgroei zich als eerste voordeed rond de judeo-nazareense gemeenschap van Jeruzalem. Hoewel ze Jezus vereerden, accepteerden deze herinterpretatoren van het Goede Nieuws niet echt dat de door het joodse volk verwachte Messias dienaar had willen worden en op het kruis sterven. Ze verwachtten het herstel van het koningschap in Israël als begin van haar heerschappij over de naties, zoals een bepaalde manier om de bijbelse profetieën te lezen, dit laat voorstellen (onder andere het Boek Daniel); het kwaad zou op die manier uit de wereld verbannen worden en de kwaadwilligen en onrechtvaardigen overwonnen. Volgens deze messianisten had Jezus dit programma tijdens zijn leven moeten uitvoeren maar werd hij hierin belemmerd door de corruptie van Israël en haar priesters, door de ontsporing van de godsdienst en door de onreinheid van de Tempel: God had Jezus daarom vóór de kruisiging in de hemel opgenomen in afwachting van betere omstandigheden die zijn terugkeer mogelijk zouden maken en de vervulling van de profetieën.

Toen ontstonden de rampen die men de twee “joodse oorlogen” noemt: De Tempel werd in 70 verwoest en daarna de stad zelf bij de tweede van die opstandsoorlogen (135). Bij de eerste verlieten de christenen Jeruzalem op tijd, toen ze de bezetting van de stad door de Romeinen zagen aankomen. Ze voelden zich gesterkt in hun interpretatie van de profetische zending van Jezus, die deze omsingeling en vervolgens de verwoesting van de Tempel voorspeld had, en in hun waarneming van de corruptie van het Hebreeuwse volk. De ellende van de oorlog, die door de Romeinen gewonnen werd, was een teken van de door de slechte joden verdiende straf. Dit gaf aanleiding tot de verdeeldheid, in eerste instantie onder de Judeo-christenen die Jeruzalem en Judea hadden moeten verlaten vanwege de oorlog en de vervolgingen door de opstandelingen, tussen degene die in grote meerderheid trouw zijn gebleven aan de leer van de apostelen en die naar Judea terugkeerden, en degene die de Openbaring herinterpreteerden en in ballingschap bleven in Syrië.

Voor deze laatsten die de oorspronkelijke naam van de christenen bewaarden, of opnieuw aannamen, die van *nazareners*, moet Jezus opnieuw naar de aarde dalen - op de

Olijfberg -, aanvoerder worden van legers die Jeruzalem zullen bevrijden, de Tempel weer opbouwen (eventueel « na drie dagen», als ze Mt 26, 61 letterlijk genomen hebben), en over de wereld heersen. Deze leer van de «in de hemel achtergehouden Messias» ontwikkelde zich vrij snel in de richting van de ontkenning van zijn dood en dus ook van zijn verrijzenis: hij mocht niet sterven en zou juist op tijd in de hemel zijn opgenomen, voordat hij gekruisigd zou worden (God liet iemand anders op het kruis sterven). De apocalyptische politiek-godsdienstige ideeën van deze eerste *messiaanse* groep (in de moderne betekenis van het woord) zullen veel volgelingen maken tot in onze dagen; het is passend om hun oorspronkelijke Judese oorsprong te onderstrepen, daarom de naam «judeo-nazareners» om hen heel specifiek te kunnen benoemen.

Als de judeo-nazareners zichzelf later gaan beschouwen als de echte joden en de echte christenen, dan doen ze dat zeer sectarisch, en wijken af van de de meerderheid van de judeo-christenen, die joden uit alle gezindten samenbrengen rond de opvolgers van de apostelen. De joodse gemeenschappen buiten het Heilig Land hebben in grote meerderheid die apostelen gevolgd, alleen opvallend niet in Babylon waar de farizeese beweging sterk vertegenwoordigd was ; dat ziet men in de verankering van met name de Oosterse Kerk in de arameese taal, gesproken door joden uit de hele wereld, en die tradities en manieren van bidden uit die tijd voortzet. De niet joden vormden een minderheid in de Kerk en zullen dit lang blijven op het niveau van de verantwoordelijken. Wat we heden ten dage het “jodendom” noemen, is de voortzetting van enkel de farizeese stroming, die zichzelf ontwikkelt naar meer verharding en namelijk naar de ergste veroordelingen van alles wat hem niet eigen is - in het bijzonder door de veroordeling van de «*notzrim/nazareners*» in het dagelijks tafelgebed. De dagelijkse vervloeking van allen die niet 'eigen' zijn is dus geen uitvinding van de islamitische *Fâtiha*! Onder deze naam *Notzrim* of ook *Minim* schuilt de haat tegen degenen Jezus als Messias erkennen, zowel judeo-christenen als judeo-nazareners of nog anderen (over wie de Kerkvaders spreken) en ook tegen de niet rabbijnse joodse stromingen (bijvoorbeeld de karaïeten): met al het herhalen weet men uiteindelijk niet meer precies met welke groep(en) de naam *Notzrim* of die van *Minim* verbonden is bij die banvloeken, maar dat maakt niet zoveel uit.

Sinds hun ballingschap, die zij beleven als een tijd van zuivering naar het beeld van het hebreeuwse volk in de woestijn, verfijnen de Judeo-Nazareners hun leer. Ze wijten het opvallende ontbreken van de terugkeer van Jezus aan de geestelijke onreinheid van het hebreeuwse volk, inclusief de judeo-christenen , en aan de romeine en later byzantijnse wurggreep over Jeruzalem en de ruïnes van de Tempel. In hun ogen zijn zij zelf de «reinen» die door God gekozen zijn om de instrumenten te worden van de politieke verlossing van de wereld als zij het oorlogszuchtige project van de wederopbouw van de Tempel en van Israël uitdragen aangezien hun zeer politieke « Jezus Messias », volgens hen, belemmerd werd om dit project te verwezenlijken. De vervulling van die opdracht in Jeruzalem zou zijn terugkeer moeten bespoedigen zodat hij aan het hoofd zou komen te staan van de legers der reinen, de onrechtvaardigen zou uitroeien en de judeo-nazareners aanstellen als meesters van een aardse wereld bevrijd van het kwaad, een volmaakte wereld onder het gezag van de wet van God.

ENKELE NIEUWE BRONNEN

Ray A. Pritz, [*Nazarene Jewish Christianity*](#) (Uitgeverij E.J. Brill and The Magnes Press, The Hebrew University, 1988-1992)

Bestaan van de judeo-nazareners

Edouard-Marie Gallez, [*Le Messie et son Prophète*](#) (Tome 1, Editions de Paris, 2005)

Vastlegging van de messiaanse ontsparingen binnen de joodse stromingen, vanaf de tweede helft van de 1e eeuw, en opheldering van de narareense theologie.

Herlezing van de meest recente teksten uit de Dode Zee grotten, in verband met de sectarische messiaanse teksten die al lang bekend zijn (waardoor de weerlegging van de esseense thesis); sommige van deze teksten of hun herschrijvingen zijn een typische uitdrukking van het Judeo-nazareense messiaanse gedachtengoed.

Testament van de twaalf Patriarchen (waarvan in de grotten soms meerdere versies uit verschillende perioden zijn gevonden: de judeo-nazareense herschrijvingen zijn duidelijk te herkennen)

Oorlogsrol

Targoem Jonathan

Boek Jubileën

Commentaar op Nehemia

Commentaar op Habakuk

Damascusdocument

Les Pièges de la femme

Andere herschrijvingen door deze messiaanse stroming.

Het boek 2 Baruch, (ook wel bekend als de syrisch aramese Openbaring van Baruch)

Apocalyps van Elia

Vierde Boek Ezra

pseudo-Clementijnse Homilieën

Studie van de historische getuigenissen overgeleverd door de christelijke en joodse tradities (rabbijnse en niet rabbijnse)

Babylonische Talmoed en Jeruzalem Talmoed

François Blanchetière (*Enquête sur les racines juives du mouvement chrétien*, Editions du Cerf, 2001)

Simon Claude Mimouni (*Le judéochristianisme ancien. Essais historiques*, éditions du Cerf, 1998)

Etienne Nodet (*Flavius Josèphe, Baptême et résurrection*, Editions du Cerf, 1998)

Studie van de getuigenissen van de Kerkvaders en de eerste geschiedschrijvers van de Kerk

Irenaeus van Lyon (*Tegen de ketterijen, rond 180*)

Tertullianus (*Tegen Marcion, 3e eeuw*)

Origenes (*Tegen Celsus, rond 250*)

Clemens van Alexandrië (*Stromates, 3e siècle*)

Eusebius van Caesarea (*Demonstratio Evangelica en Kerkgeschiedenis, begin 4e eeuw*)

Epiphanius van Salamis (*Panarion et Onomasticon, einde 4e eeuw*)

Heilige Hiëronymus (*Brieven aan Augustinus, Commentaire sur Isaïe, Sur Zacharia, begin 5e eeuw*)

Theodorus van Cyr (*Samenvatting vd Heresiën, 5e eeuw*)

Bepaling van de oorspronkelijke geografische locatie van de judeo-nazareners
(hoofdzakelijk in het noorden van Syrië)

Epiphanius van Salamin (*Onomasticon, 172,1-3*)

Syrië in kaart gebracht onder leiding van René Dussaud (*Topographie historique de la Syrie antique et médiévale*, 1927 - zie ook de werken van W. Hughes (1843) en J. Rapkin (1851))

Archeologische opgravingen in de dorpen Farj en Er-Ramthaniyyé, beschreven door Claudine Dauphin (*Des Découvertes récentes au Golan, in Archeologia n°297, 1994; Encore des Judéochrétiens au Golan? in Early Christianity in Context. Monuments and documents n° 38, 1998 ; De l'Eglise de la circoncision à l'Eglise de la Gentilité in Liber Annus n° 43, 1993*)

Archeologische opgravingen beschreven door Bellarmino Bagatti (*L'Eglise de la circoncision, 1965*).

2 - HET TIJDPERK VAN DE PROTO-ISLAM: DE JUDEO-ARABISCHE ALLIANTIE (ZESDE - ZEVENDE EEUW)

Omdat ze niet in staat waren om hun politiek-oorlogsgezinde project voor de verovering van Jeruzalem en de verlossing van de wereld met eigen middelen in goede banen te leiden, begrijpen de judeo-nazarenen tegen het einde van de 6e eeuw dat ze Arabieren moeten ronselen om hun militaire troepenmacht te gebruiken. Ze proberen hun messiaanse verwachtingen aan hen door te geven en vormen in hun rangen arabisch sprekende predikers. De eerste werd Waraqa Ibn Nawfal. Mohammed werd later ook één van hen en zal de leider worden van de aangesloten Arabieren. Gesterkt door deze nieuwe stimulans gaat de judeo-arabische gemeenschap, onder de kalief Umar, Jeruzalem veroveren in de verwachting dat de "Jesus Messias" op deze manier terug zal komen.

DE GESCHIEDENIS

Omdat zij niet bij machte waren om hun voorgenomen verovering van Jeruzalem op eigen krachten waar te maken, hebben de judeo-nazareners, in ballingschap in Syrië, geprobeerd om gebruik te maken van de militaire troepenmacht van de Arabische stammen, te beginnen bij hun christelijke arabische burens. Ze hebben deze geronseld

voor hun onderneming door Arabisch sprekende predikers op te leiden die hun de messiaanse leer hebben doorgegeven. Ze hebben zich daarbij beroepen op hun vermeende gemeenschappelijke verwantschap uit Abraham: volgens de Bijbel stammen de joden van hem af door Izaak, maar in het *Boek Jubileeën*, een typisch judeo-nazareense apocrief uit het begin van onze jaartelling kan men lezen dat de Arabieren uit Ismaël, de andere zoon van Abraham, afstammen. Dit staat niet in de Bijbel!

Mohammed zal onder die Arabieren uit Syrië opkomen als prediker onderricht in het nazareense geloof (getuigenissen van hun aanwezigheid in de omgeving van Latakia zijn teruggevonden - o.a. zie kaart op bdz 1). De moslim tradities hebben de rol niet kunnen verbergen van Waraqa Ibn Nawfal, een "nazareense priester" die een grote invloed zou hebben gehad op Mohammed. Deze spoort aan tot herovering van het Heilig Land en predikt de aanstaande terugkeer van de "Jezus Messias" te midden van de christelijke Arabieren, voorwaarde voor de verovering van de wereld en de uitroeiing van het kwaad op aarde. Hij werd in die zin gekwalificeerd als profeet door sommige joodse tijdgenoten. Het is mogelijk dat hij in 614 samen met andere Arabieren deel heeft genomen aan de invasie van de Perzen waaruit de judeo-nazarenen geen enkel voordeel haalden; hij wordt daarna daarna een militaire bevelhebber van de Arabieren die zich achter de judeo-nazarenen hadden geschaard en maakte de de nederlaag mee van 629 bij de Jordaan, tegenover de Byzantijnen en hun geallieerden; hij sterft kort hierna (in 632, maar bepaalde bronnen spreken over 634). Arabieren en judeo-nazarenen zullen Jeruzalem pas in 638 binnenvallen, en er de Tempel herbouwen, onder de kalief Umar. Deze judeo-arabische alliantie zal het embryo zijn waaruit de toekomstige islam zich zal ontwikkelen.

ENKELE NIEUWE BRONNEN :

Edouard-Marie Gallez, [Le Messie et son Prophète](#), Tome 2

Benadrukking van de «narareense» invloed aan de oorsprong van de Koran en de islam, op grond van eerder onderzoek naar de judeo-nazarenen.

Meest letterlijke vertalingen van de Koran: Régis Blachère (*Le Coran*, 1966), Muhammad Hamidullah (*Le Saint Coran*, 1959)

Exegetisch onderzoek van de Koran in samenwerking met Antoine Moussali

Herlezing en kritisch onderzoek van de moslim tradities

Herlezing van het archeologisch onderzoek beschreven door Claudine Dauphin en Bellarmino Bagatti (op. cit.) in het licht van aanwijzingen gegeven door A.-L. de Prémare

Getuigenissen van de nazareens-arabische alliantie en haar geografische locatie in Syrië.

Alphonse Mingana (*Syriac influence on the style of the Kur'an*, 1927 – «L'influence syriaque dans le style du Coran»)

Robert G. Hoyland (*Seeing islam as others saw it*, 1998 – «L'islam comme il a été perçu par les autres»); de auteur beschrijft hier onder andere de *Doctrina Jacobi* en de *Chronique du Pseudo-Sébéos*

Christophe Luxenberg (*Die syro-aramäische Lesart des Koran*, 2000 – «la lecture syroaraméenne du Coran»)

Reeds vermelde archeologische opgravingen

Patricia Crone ([Hagarism. The making of the Islamic world](#), met Michael Cook, 1977 – «Hagarism: hoe kwam de islamitische wereld tot stand?»); *Meccan Trade and the Rise of Islam*, 1987 («De Mekkaanse handel en de komst van de islam») et [How did the quranic pagans make a living?](#) in

Bulletin of the School of Oriental and African Studies, 2005 («Waarvan leefden de heidenen vd Koran?»)

Verovering van Jeruzalem door de nazareens-arabische alliantie en wederopbouw van de Tempel

Robert G. Hoyland (*Seeing islam as others saw it*, 1998); getuigenissen uit de tijd van de herovering van Jezuzalem, pelgrimsgetuigenis van pelgrim Arculf over de Tempel.

Alfred-Louis de Prémare (*Les fondations de l'islam*, Editions du Seuil, 2002)

Manfred Kropp, *Vom Koran zum Islam: Schriften zur frühen Islamgeschichte und zum Koran*, 2009 («Du coran à l'islam: témoignages épigraphiques de la primo-histoire de l'islam et au coran»).

Toelichting van de syrische (arameese) kontekst van de redactie van de Koran

Robert Kerr, [*The Language of the Koran*](#) (2013)

Syrische bronnen van de islam vastgelegd door een filologisch en paleografisch onderzoek van het Arabische schrift en de graffiti.

Jean-Jacques Walter (*Le Coran révélé par la théorie des codes*, Editions de Paris, 2014)

Benadrukking van de «nazareense» invloed aan de oorsprong van de Koran door de systematische geautomatiseerde analyse van dit boek.

Leila Qadr et Arrun Amine Saad Edine (*Les 3 visages du Coran*, 2014)

Benadrukking van de «nazareense» invloed aan de oorsprong van de Koran aan de hand van het filologisch onderzoek.

3 - HET TIJDPERK NA DE PROTO-ISLAM: DE ARABIEN MEESTERS VAN HET MIDDEN OOSTEN (vanaf 640)

Bij het falen van hun project om de “Jezus Messias” terug te laten komen, hebben de arabische militaire bevelhebbers zich als meesters van het Midden-Oosten gekeerd tegen hun judeo-nazareense meesters. Ze hielden daarbij de messiaanse overtuiging levend dat ze door God gekozen waren om de wereld te overheersen, zoals dat voor hen blijkt uit hun blimksemnelle overwinningen. Hierop volgt een vreselijke strijd tussen Arabieren onderling voor de verovering van de macht en de godsdienstige rechtvaardiging van de uitoefening van die macht. Uit de tegenstelling tussen groeperingen die hun politieke pretenties vorm willen geven, ontstaan de eerste eigen concepten van de islam: rol van de kalief als luitenant van God op aarde, heilig boek, openbaring van God, profetisme, heilige stad.

DE GESCHIEDENIS:

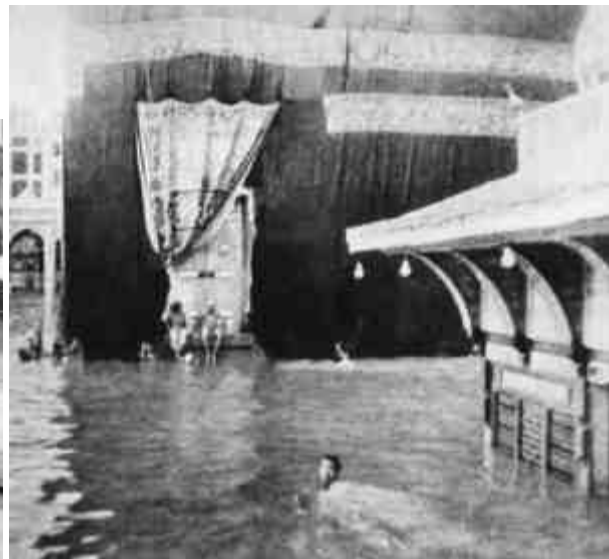
Jeruzalem werd ingenomen door de Arabieren onder leiding van de judeo-nazarenen. Ondanks de wederopbouw van de Tempel, volgens getuigenissen uit die tijd (de pelgrim Arculf, de patriarch Sophrone), en het herstel van de eredienst en de offers, is de «Jezus Messias» niet teruggekomen.

De Arabieren hebben zich toen gekeerd tegen hun religieuze meesters, ze hebben hun leiders vermoord en de andere verbannen. Men vindt hier sporen van in de moslim

redevowering rond de behandeling van de joodse stammen van Medina (maar hun moord is geantedateerd en toegeschreven aan Mohammed). De veroordeling van de judeo-nazarenen zal zover gaan dat men zal proberen om ieder spoor van hun voorbije invloed op de Arabieren uit te wissen. Men zal in het bijzonder hun religieuze teksten vernietigen (Tora, Evangelie en lectionarium - of "Koran" in het Arabisch).

De kladversies van nazareense prediking in het Arabisch, die samengevoegd zullen worden om een "Arabische Koran" te fabriceren, vermelden ze wel ("nasârâ", *nazareners* in het Arabisch); maar in zijn geleidelijke samenstelling en de interpretatie die eraan gegeven zal worden, zal de "Koran"tekst de betekenis van die naam doen verdwijnen door er het predikaat op te plakken van "christelijk", en dit op een soms opvallend absurde manier.

De ommezwaai van de Arabische leiders tegen hun judeo-nazareense mentoren was het begin van een vreselijke periode van burgeroorlog. De eersten zoeken hierbij een godsdienstige rechtvaardiging voor hun totale politieke overheersing en hun persistente overtuiging dat ze door God gekozen zijn om de hele aarde te domineren. Uit de tegenstellingen tussen splintergroepen, uit het spel waarin ze tegen elkaar opbieden om elkaar te verslaan in godsdienstige legitimiteit, ontstaan de eerste concepten van de islam: Arabisch heilig boek, samengesteld uit kladteksten van de judeo-nazareense prediking in het Arabisch en met dit doel gebundeld door de eerste kaliefen, gevolgd door de creatie van een volledig Arabische heilige plaats (Mekka, onder de kalief Mu'awiya), en tenslotte de specifieke openbaring van God aan het Arabische volk door een Arabische profeet in het Arabisch, enz.

[regelmatige overstromingen te Mekka]

Dat opbieden tegen elkaar vereist een systematische vernietiging van tegenstrijdige getuigenissen, van politieke en religieuze tegenstanders en van de niet-conforme teksten (de quasi- totaliteit van de toenmalige Arabische teksten is op die manier verdwenen en de opeenvolgende versies van de Koran zijn systematisch verbrand).

Gebeukt door de ellende van de burgeroorlog is de proto-islam nog niet gestructureerd als nieuwe religie, maar enkele van zijn fundamentele kenmerken worden duidelijk: de messiaanse overtuiging door God gekozen te zijn om de wereld te overheersen en er Zijn Wet (drijfkracht van de veroveringen) te doen gelden, de dynamiek van een a posteriori reconstructie van zijn geschiedenis, zijn redevoering, zijn legitimiteit en de permanente staat van burgeroorlog onder moslim groeperingen.

ENKELE NIEUWE BRONNEN :

Edouard-Marie Gallez, *Le Messie et son Prophète*, Tome 2:

Benadrukking van de alliantie ommezwaai;

Kritische studie van de moslim tradities en de veronderstellingen van de klassieke geschiedschrijving van de begintijden van de islam;

Exegese van de Korantekst waarin de geleidelijke invoering van de veroordeling van de «nasara»/«nazarenen» bekend wordt gemaakt;

Vastlegging van de geleidelijke constructie van de dogma en concepten die eigen zijn aan de islam: profetisme van Mohammed, openbaring door de nederdaling van een heilig boek in een heidense wereld gevrijwaard van joodse en christelijke invloeden, leiderschap van Mekka.

Jean de Damas (*Traité contre les Hérésies*, rond 746)

Robert G. Hoyland (*Seeing islam as others saw it*, 1998, op.ci.)

Alfred-Louis de Prémare (*Les Fondations de l'islam*, Editions du Seuil, 2002, op. cit.)

Jean-Jacques Walter (*Le Coran révélé par la théorie des codes*, Editions de Paris, 2014): benadrukking van de geleidelijke opbouw van de Koran over een periode van meer dan twee eeuwen en door een verscheidenheid van auteurs (30 verschillende auteurs)

Leila Qadr en Arrun Amine Saad Edine (*Les 3 visages du Coran*, 2014): synthese van de tegenstellingen tussen groeperingen, verwijzend naar tegenstrijdige «Korans »;

presentatie van archeologische en numismatische vondsten die de geleidelijke opbouw van de islamitische dogma aan het licht brengen.

4 - HET TIJDPERK VAN DE ISLAM: DWANGMATIGE OPLEGGING VAN EEN NIEUWE RELIGIE (VANAF DE 8^e EEUW)

Nadat hij zich van alle groeperingen meester heeft gemaakt, dringt de kalief Ábd al-Malik zichzelf met geweld op en bouwt het nieuwe rijk op rond zijn taal, zijn administratie en een godsdienstig corpus ontstaan uit de synthese van de uitvindingen van de primo-islam die hij zich toe-eigent. Hij sticht een nieuwe religie, die hij universeel wil, als ondersteuning van zijn politieke alleenheerschappij en onderwerpt joden, christenen, arabieren en zelfs de hele wereld aan zijn goddelijk gezag.

In de loop der eeuwen, en ondanks de wederwaardigheden van de steeds oplaaierende burgeroorlogen, zullen zijn opvolgers alle zwakke punten van dit godsdienstige corpus versterken door, vanaf dit erfgoed uit de begintijden, een onderbouwde redevoering, een

heilige tekst en een theologie te fabriceren. De islam die we kennen is vastgelegd rond de 10e eeuw en ook de «sluiting van de poorten van het ijtihad», het stopzetten van «de inspanning om te interpreteren», die er de pijlers en dogma's van vergrendelen.

DE GESCHIEDENIS

De kalief Ábd al-Malik maakt met zijn militaire macht een einde aan de burgeroorlog en legt de Arabieren zijn eigen godsdienstig gedachtegoed op door zich de uitvindingen van de primo-islam toe te eigenen. Hij stelt zichzelf aan als absolute leider van de Arabieren, luitenant van God op aarde en meester over de andere gelovigen door suprematie van de islam boven de andere godsdiensten te stellen. Dit is de bedoeling van de bouw van de Rotskoepel en van zijn inscripties (rond 692) waar we Mohammed als profeet zien opgehemeld, een persoon die ondertussen in vergetelheid was geraakt: hij herinnerde teveel aan het judeo-nazareense tijdperk dat de Arabische leiders van nu af aan willen verhullen.

Omdat zijn figuur als eerste Arabische leider echter gebruikt wordt door tegenstanders van de kaliefen van Damascus, zal Ábd al-Malik zijn persoon weer in ere stellen door hem te veranderen in de boodschapper die hij nodig heeft om de oorsprong van zijn heilig boek te rechtvaardigen. Het legendarische verhaal van de verschijning van de islam en de figuur van Mohammed krijgt langzaam gestalte (namelijk door de samenstelling van *hadith* bundels) eerst in Damascus, daarna in Bagdad. In de loop van de 8^e eeuw zal de naam *islam* (*onderwerping*) gekozen worden om de nieuwe politiek-godsdienstige stroming te beschrijven. Deze naamsverandering, waarschijnlijk verbonden met de verhuizing van het kalifaat naar Bagdad, komt overeen met het feit dat de inlijving tot 'de islam' niet meer voorbehouden is aan alléén Arabieren, zoals oorspronkelijk het geval was, maar zich openstelt voor het universele. De werkelijke historische wortels, de alliantie met de judeo-nazarenen, de geografische afkomst, de joodse en arameese wortels van de Korantekst zullen bijna geheel verborgen worden gehouden door hun nieuwe interpretatie in die nieuwe perzische omgeving, in dienst van de opbouw van het islamitische Rijk en de macht van de kaliefen.

De Koran, samengesteld uit de notities van judeo-nazareense prediking aan de Arabieren, wordt verfijnd door schrijvers onder gezag van de kaliefen: hij wordt aangepast vanaf het smeedbare medeklinkers-skelet (zonder diakritische tekens) geërfd uit de eerste «verzamelteksten van de Koran» naarmate de canonieke redevoering over de oorsprong zich ontwikkelt, waardoor juist die interpretatie noodzakelijk wordt. Het is enigszins een vicieuze cirkel: de Korantekst wordt geïnterpreteerd en gemanipuleerd in functie van de eisen van de gefabriceerde tradities, die zelf op de Koran willen steunen. Dit leidt tot de interpretatienorm vastgelegd in de 9^e eeuw, dus 200 jaar na de veronderstelde gebeurtenissen: de *Sîra* (of *biografie* van de profeet) - terwijl alle voorafgaande geschriften waren vernietigd. Men komt ook tot de verzamelingen van hadiths (of gezegdes van Mohammed die de goddelijke Koranopenbaring aanvullen) en andere boeken die de veroveringen ophemelen. De kaliefen van Bagdad vinden hierin de rechtvaardiging van hun macht en van hun gedrag geënt op het veronderstelde voorbeeld van Mohammed.

Dit tijdperk van de grondlegging van de islam zal de geschiedenis gekenmerkt hebben door de constante strijd tussen groeperingen rond de interpretatie van een religie die de sleutel vormt van de uitoefening van de macht: tegenstellingen tussen sunnieten en sjiieten, tussen partijgenoten en oppositiegroepen gekant tegen de vernieuwingen die waren doorgevoerd door de kaliefen, tussen aanhangers van een “geschapen Koran” en een “ongeschapen Koran”, tussen juridische scholen ontstaan uit de verschillende interpretaties van de regelgevende Korantekst en de jurisprudenties die er uit voortvloeien. Wegens de gevaren die hierin schuilen voor de samenhang van het Rijk, besluiten de kaliefen in de 10^e eeuw om de inspanning tot interpretatie van de godsdienst

stop te zetten, waardoor de omtrekken verstarren volgens de modaliteiten die we nu nog steeds zien. Een eenheid komt echter altijd tot stand als het erom gaat bevolkingen (of slaven) uit te roeien die in opstand komen, of om nieuwe gebieden te gaan veroveren.

ENKELE NIEUWE BRONNEN

Edouard-Marie Gallez, [o.c.](#) – zie boven

Analyse van de inscripties op de Rotskoepel

John Wansbrough (Quranic Studies: Sources and Methods of Scriptural Interpretation, 1977)

Vastlegging van de geleidelijke opbouw van dogma's en concepten eigen aan de islam en zijn apologetiek

Jean de Damas (*Traité contre les Hérésies*, rond 746)

Robert G. Hoyland (*Seeing islam as others saw it*, 1998, op.cit.)

Alfred-Louis de Prémare (*Les Fondations de l'islam*, Editions du Seuil, 2002, op. cit.)

Guillaume Dye, *Figures Bibliques en Islam*, 2012, en *Partage du Sacré*, 2013 (met Isabelle Depré en Fabien Nobilio, Editions Modulaires et Européennes); [The Qur'an and its Hypertextuality in Light of Redaction Criticism](#), in *Early Islam: The Sectarian Milieu of Late Antiquity ?*, 2015 («Le Coran et son hypertexte à la lumière de la critique sur sa rédaction»)

Benadrukking van de geleidelijke constructie van de Koran (ook in het milieu van de kaliefen) en haar veelvoudige bronnen (joodse midrash et tradities, christelijke homilieën en hymnen, tora, evangelies et apocriefe teksten, homilieën, legenden en sprookjes, geneeskundige verhandelingen, historische verhalen...)

Manfred Kropp, *Vom Koran zum Islam: Schriften zur frühen Islamgeschichte und zum Koran*, 2009 («Du coran à l'islam: témoignages épigraphiques de la primo-histoire de l'islam et au coran»).

Voortzetting van het schrijven en herschrijven van de Koran in de 8e en 9e eeuw vanaf de arameese kontekst waarin het boek geschreven werd.

Jean-Jacques Walter (*Le Coran révélé par la théorie des codes*, Editions de Paris, 2014)

Benadrukking van de geleidelijke constructie van de Koran over een periode van meer dan twee eeuwen en door een verscheidenheid aan auteurs (30 verschillende auteurs)

Leila Qadr et Arrun Amine Saad Edine (*Les 3 visages du Coran*, 2014)

Synthèse van de tegenstellingen tussen groeperingen, die zich beroepen op tegenstrijdige «Korans»

Presentatie van archeologische en numismatische getuigenissen die de geleidelijke constructie van de islamitische dogma's bevestigen.

5 - HET TIJDPERK VH WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK: DE HER-ONTDEKKING VAN DE VERGETEN BRONNEN VAN DE ISLAM (VANAF DE 19^e EEUW)

Het wetenschappelijk onderzoek naar de bronnen van de islam is een recente discipline, ontstaan hoofdzakelijk in seculiere austro-hongaarse joodse kringen vanaf het begin van de 19^e eeuw. Het kon rekenen op de inbreng van de moderne analyse en exegetische methoden die op de Bijbel waren geëxperimenteerd, en in het algemeen, op de inspanning tot interpretatie en begrip die eigen is aan de bijbelse en christelijke traditie zelf. Maar deze inspanningen zijn langzaam gaan verzanden in een impasse omdat ze niet in overeenstemming te brengen waren met de voorschriften van het islamitische dogma. Dit innovatieve wetenschappelijk onderzoek zal pas in de tweede helft van de 20^e eeuw gereactualiseerd kunnen worden.

Ondanks tegenwerkingen vanwege gevestigde belangen (de petrodollars zijn hier niet vreemd aan) zal het aanvechten van de islamitische legende over de oorsprong van de islam niet meer stopgezet worden. De islam laat zich steeds meer zien als wat hij is, een historisch gefabriceerde overkoepeling van een bepaald christelijk gedachtengoed, gedachtengoed waar men zich toch een keer in zal moeten verdiepen. Deze ontdekkingen voorspellen aanzienlijke veranderingen in de islamitische en westerse maatschappijen, op het gebied van de geopolitiek, en in het «religieuze landschap» tot en met de christelijke Kerken.

DE GESCHIEDENIS:

Voortgekomen uit het werk van de grote Midden-Oostendeskundigen uit de 19^e eeuw stellen de islamologie en het historisch onderzoek naar de oorsprong van de islam steeds meer vragen over de waarachtigheid van de islamitische tradities. De klassieke geschiedschrijving die uit deze tradities is voortgekomen (ontstaan van de islam tussen Mekka en Medina, enkel en alleen door de prediking van Mohammed) wordt onomwonden aangevochten door de toepassing van kritische gegevensverwerkingstechnieken geëxperimenteerd en getoetst door het onderzoek naar de oorsprong van het christendom en haar manuscripten. De nieuwe technologieën maken niet alleen geheel nieuwe studies mogelijk (geautomatiseerde analyse van de Korantekst) maar vooral een online netwerken van onderzoekers uit de meest gevarieerde onderzoeksgebieden - geschiedenis, numismatiek, archeologie, exegetische, filologie, paleografie, taalkunde...

Terwijl dus de ontdekkingen van historische getuigenissen steeds vaker gingen afwijken van de klassieke historiografie, hebben nieuwe analyses de islamologische dogma's doen wankelen. Dit was met name het werk van Patricia Crone, A.-L. de Prémare, Gunther Lüling, Christoph Luxenberg, Claude Gilliot, enz. *Le Messie et son Prophète*, de synthese die in 2005 verscheen, opende nieuwe wegen, die te verklaren zijn door de ordening van de eerdere puzzel waarin grote aantallen gegevens opgeslagen waren die vaak tegenstrijdig leken: zodoende bleven zelfs hele passages uit de Koran niet langer duister. De verschijning van de islam werd voorheen van een historische en rationele uitleg Deze synthese die nieuwe wegen opent of oudere wegen reactualiseert, wordt in werkelijkheid bevestigd en verfijnd door de nieuwe onderzoeken die zich sinds deze uitgave blijven ophopen.

ENKELE REFERENTIES

Voorlopers

Henri Lammens († 1937) – *Qui était Mahomet?* (1910, heruitgave 2014): één van de eerste historisch-kritisch benaderingen van de islam en de Koran, aan de hand van de moderne historische methoden.

Gabriel Théry, alias Hanna Zakarias († 1957) - *De Moïse à Mohammed* (1955), *Vrai Mohammed et Faux Coran* (1960): invloeden van het (ten onrechte door de auteur 'rabbijns' genoemde) jodendom bij de stichting van de islam en de vorming van Mohammed

Maxime Rodinson – *Mahomet* (1961): eerste franstalige referentie biografie die zich niet beperkt tot slechts moslim bronnen; aantoning van de armoedigheid van deze islamitische bronnen waar de biografie van Mohammed op steunt en de legendarische aspecten hiervan.

De hedendaagse

Patricia Crone et Michael Cook – [*Hagarism. The making of the Islamic world*](#) (1977) / Patricia Crone, *Meccan trade and the Rise of Islam* (1987): het eerste boek toont aan dat de historische gegevens met betrekking tot de oorsprong van de islam naar het noorden van Arabië wijzen (dit wil zeggen naar Syrië), terwijl het tweede aantoont dat de pre-islamitische Mekkaanse handel een fictie is; hoe kon dan de stad bestaan voordat de kaliefen van Damascus er een pelgrimsoord van maakten?

Robert Hoyland - *Seeing Islam as Others Saw it: A Survey and Evaluation of Christian, Jewish and Zoroastrian Writings on Early Islam* (1997) («L'islam comme il a été perçu par les autres: étude des témoignages chrétiens, juifs et zoroastriens sur les débuts de l'islam»): recensie van de niet islamitische getuigenissen over de begintijden van de islam; veel getuigenissen zijn strijdig met de islamitische orthodoxie.

Alfred-Louis de Prémare - *Les Fondations de l'Islam* (2002): presentatie van heterodoxe getuigenissen die verslag uitbrengen van het prille begin van de islam

Christoph Luxenberg - *Die Syro-Aramäische Lesart des Koran* (2004) («La Lecture Syro-araméenne du Coran»): de Koran komt gedeeltelijk voort uit teksten die uit het (Syrisch) aramees in het Arabisch overgeschreven zijn. Maar het verlies van die bakermat leidt van tijd tot tijd tot onzinnige verhalen, die door de herontdekking van het aramees weer gerectificeerd kunnen worden.

Antoine Moussali - *La Croix et le croissant: Le christianisme face à l'islam* (1997 – in samenwerking met E-M Gallez): het eerste boek dat in het Frans, per thema, vergelijkingen vastlegt tussen datgene wat de Koranteksten (Koran of Sunnah) onderrichten en wat men in het Nieuwe Testament vindt.

Manfred Kropp - *Vom Koran zum Islam: Schriften zur frühen Islamgeschichte und zum Koran* (2009) («Du Coran à l'Islam: témoignages épigraphiques sur la primo-histoire de l'islam et sur le Coran»): Syrisch aramese context van de redactie van de Koran; voortzetting van de redactie en het herschrijven van de Koran in de 8e en 9e eeuw.

Edouard-Marie Gallez - *Le Messie et son Prophète* (2005): afronding van het onderzoek onder leiding van Pater Antoine Moussali, voorstel voor een globaal conceptueel kader om de verschijning van de islam binnen de werkelijke geschiedenis van zijn tijd uit te kunnen leggen.

Robert Kerr - *The Language of the Koran* (2013) («La Langue du Coran»): de Koran werd geschreven in Arabië Petrae (Syrië) en niet in het woestijnachtige Arabië (Mekka en Medina)

Tom Holland - *In the Shadow of the Sword: The Battle for Global Empire and the End of the Ancient World* (2013) («A l'Ombre de l'Épée: la Bataille pour l'Empire Universel et la Fin du Monde ancien»):

uitvinding van het profetisme van Mohammed in de kontekst van de arabische burgeroorlog na 650 (boek voor het grote publiek)

Mehdi Azaiez, lid van het Corpus Coranicum – *Le Coran, Nouvelles Approches* (2013K: de Koran moet gezien worden als de vrucht van het politiek religieuze milieu («de late Oudheid» bewerkt door de rabbijns joodse, messiaanse, christelijke en ketters christelijke stromingen) waar hij uit voortgekomen is.

Jean-Jacques Walter – *Le Coran Révélé par la Théorie des Codes* (2014) : de geautomatiseerde studie van de Koran maakt het mogelijk om de geschiedenis van zijn redactie te reconstrueren door de vastlegging van 5 conclusies die hun zekerheid ontlenen aan het wetenschappelijk karakter van het bewijsmateriaal eigen is aan het wiskundig rekenwerk op de Korantekst.

- Mohammed is niet de grondlegger van de Koran : deze werd opgesteld door minstens 30 auteurs (naar alle waarschijnlijkheid 50)
- De Koran werd geschreven over een periode van 200 jaar.
- De onderverdeling van de Koran in Mekkaanse en Medinese soura's is arbitrair («een artefact van een grammaticus) zonder historische betekenis.
- Mohammed werd op zijn vroegst 60 jaar na zijn dood als profeet geïntroniseerd (en waarschijnlijk veel later) ; alle vermeldingen op zijn naam in de Koran zijn interpolaties (latere toevoegingen)
- Aan de oorsprong van de islam vindt men de nazareense theologie (ketterse judeo christelijke groep, met joodse afstamming en traditie en die Jezus hadden erkend als politieke Messias) waarvan de Koran een plagiaat is. De stichting van de eerste islam is de veroordeling van het christendom, in het bijzonder van het dogma van de Drie-eenheid, en niet het ontstaan van een nieuw monotheïsme.

Leila Qadr en Arrun Amine Saad Edine – *Les 3 Visages du Coran* (2014) : naar voren brengen van de bronnen waaruit de auteurs van de Koran hebben geput – midrash, joodse tradities, tora en joodse heilige boeken, christelijke evangelies en apocriefe teksten, homilieën, sprookjes en legendes , medische verhandelingen, historische verhalen....

Odon Lafontaine (Olaf) – *Le Grand Secret de l'Islam* (2014) : synthese, vulgarisatie en verdere ontwikkeling van de thesis van Père Edouard-Marie Gallez en het laatste islamologisch onderzoekswerk

Guillaume Dye -[*The Qur'an and its Hypertextuality in Light of Redaction Criticism*](#), 2015 («Le Coran et son hypertexte à la lumière de la critique sur sa rédaction») : benadrukking van de geleidelijke constructie van de Koran (ook onder de kaliefen) door allerlei ontleningen aan de politiek-godsdienstige invloeden uit de milieus waar hij geschreven is.